ring og Rigsdag søgte man at støtte forskjellige Lovforslag, af hvilke to blev til Lov, nemlig Forslaget om en Forbedring af det uægte Barns og dets Moders Stilling og om Tilsyn med Plejebørn (disse Forslag kom frem i Vinteren 86—87, men blev først vedtagne følgende Aar.)

At den hele Agitation slog an og har stor Del i den forandrede Stemning overfor Kvindesagen, som i de senere Aar gjør sig gjældende ude i Befolkningen, det kan der fornuftigvis ikke være nogen Tvivl om. Derimod lykkedes det her hos os lige saa lidt som i andre Lande at organisere Kvindesagens Venner til en sluttet Enhed. I Aarhus, Aalborg og senere Odense dannedes der vel Kredsafdelinger af „Dansk Kvindesamfund", som trofast sluttede sig til dets Program og i det væsentligste fulgte samme Veje som Hovedforeningen; men baade i Provinserne og i Hovedstaden rejste der sig tillige andre Kvindeforeninger, som foretrak at virke paa egen Haand. Og som en Følge af den Forhandling, man paa alle Maader søgte at faa i Gang, viste der sig ogsaa indenfor selve Samfundet dybe Spaltninger, som for en Del hemmede Virksomheden. I Forsommeren 1887 indkaldte saaledes nogle Medlemmer et overordentligt Fællesmøde for af Lovenes § 1 at faa udslettet den nylig vedtagne bestemt formulerede Fordring om Ligeberettigelse i Staten. Styrelsen mente i dette Tilfælde at maatte bøje sig for Flertallet og gaa ind paa denne Fordring for ikke at skade det praktiske Arbejde, man var i Lav med, og som man ansaa for det nærmest liggende Krav. Samme Efteraar indkaldtes atter — denne Gang under en ganske ukjendt Deltagelse fra Medlemmernes Side — et overordentligt Møde. Men her gik Oppositionen videre, idet den vilde affordre Styrelsen*) Tilsagn om at lade Debatten om det sædelige Lighedskrav falde som liggende udenfor Foreningens Formaal. Styrelsen hævdede imidlertid, at fri Forhandling om ethvert Spørgsmaal, der berører Kvindernes Interesser, og som saadant ogsaa om Sædelighedssagen, er en Livsbetingelse for Kvindesamfundet, og den fandt heri kraftig Støtte hos Medlemmernes Flertal. Den anden Fordring, som blev fremsat af Oppositionen gik ud paa, at Samfundet skulde særlig arbejde for praktiske Formaal.

*) Denne bestod paa den Tid af M. Rovsing, M. Arntzen, K. Frederiksen, E. Grundtvig, L. Engelbreth, Sv. Høgsbro, G. Feddersen.